

вали. Бомилкаръ, който втори пжтъ отишълъ въ Картагенъ, довелъ отъ тамъ нова флота отъ 130 военни и 70 товарни кораби. Противнитъ вѣгрове му въспрѣпятствували да заобиколи Пахинския носъ (днесъ Ras-haro). Епикидъ, опасующъ се, че картагенцитъ може да се върнатъ въ Африка, прѣдалъ защитата на Ахрадина на началницитъ на наемнитъ войски и отишълъ въ Хераклея, гдѣто на морето стоялъ Бомилкаръ, и го убѣдилъ въ необходимостта да се влѣзе въ сражение. Щомъ настаналъ источенъ вѣгъръ, картагенската флота заплувала на около носа, но едва що го обкржила, тя срѣцнала римската флота, готова за бой — и избѣгала къмъ Тарентъ, а товарнитъ кораби въ Африка. А Епикидъ, като загубилъ всѣка надѣжда за спасението на Сиракуза, отгѣглилъ се въ Агригентъ. Тогава жителитъ на Сиракуза влѣзли въ прѣговори съ Марцелла, който имъ опрѣдѣлилъ доста леки и згодни условия. Но римскитъ бѣглеци, страхувайки се, че ще ги прѣдаджтъ на Марцелла, и подучениитъ отъ тѣхъ наемни войски се възбунтували, убили началницитъ на града и, като избрали отъ своята срѣда нови такива, рѣшили да се защищаватъ въ Ахрадина и Ортигия до послѣдня крайностъ. Между това градската депутация, която била испратена до Марцелла за прѣговори, като се върнала, успокоила наемнитъ войски, началника на които Мерикъ тайно се съгласилъ да прѣдаде Ортигия на римлянитъ. По заповѣдь на Марцелла, една квинкверема прѣзъ нощта пристанала до Аретузскитъ врати и нашедшиитъ се въ нея римски войски били пуснати въ Ортигия. На слѣдующата заранъ римскитъ войски направили едно лъжовно нападение на Ахрадина, гарнизонитъ на която и тѣзи на Ортигия до-

шли на мѣстата на лъжовното нападение, а въ туй време другитъ римски войски отплували на товарни кораби въ Ортигия, въ която били пуснати отъ влѣзлитъ по рано тамъ войски и я завладяли. Мерикъ съ наемнитъ войски се прѣдалъ на римлянитъ и жителитъ на града отворили на Марцелла вратитъ, като го молили да ги пощади. Като обезпечилъ държавната хазна и домоветъ на римскитъ привърженици съ охранителни стражи, всички останали слѣдъ това здания Марцеллъ прѣдалъ на разграбване на войскитъ си, които взели при това толкова голѣма и богата плячка, щото Титъ Ливий, спорѣдъ както казва, незнаялъ можало ли е да се вземе по голѣма въ самия Картагенъ. За съжаление при разграбването на града загиналъ и Архимедъ, макаръ Марцеллъ строго да заповѣдалъ да се пощади негова животъ. Вземанието на Сиракуза имало за слѣдствие постепенното възвръщане въ покорностъ на по голѣмата частъ отъ отгѣпениитъ градове, тѣзи които упорствували били взети съ сила, а заетитъ отъ картагенцитъ, като не получавали помощъ, прѣдали се — и въ 210 година цѣла Сицилия била напълно и съвсѣмъ покорена отъ римлянитъ и *обърната въ римска провинция*. За това дѣйствиата въ Сицилия и особенно обсадата и прѣвземанието на Сиракуза отъ Марцелла въ 212 година били найважни въ тѣзи година събития.

Около сжщото това време Отацилий отплувалъ отъ Лилибей съ 80 военни кораби къмъ брѣговетъ на Африка и внезапно заловилъ въ пристанището на Утика 130 кораби, натоварени съ хлѣбъ, съ който снабдилъ Сиракуза и римскитъ войски на Марцелла, които имали нужда за хлѣбъ.

Въ Испания прѣзъ тѣзи година